

Tornai Xénia

Adventi emlék

Gyerekkoromban mindig hullt a hó,
és térdig jártunk künn a tünde télben.
Jutott adventkor friss kalács, dió,
s megkapaszkodtam nagypapám kezében.

Az udvarunkon vállig ért a fal,
mit hajnalonként nagy hóból emelt fel.
A napsütésben szikrázott a hall,
és áldott volt ott minden téli reggel.

A nagyszobában, régi zongorán
sok csipke s kristály fényes búvőkörében
a téli reggel megjelent korán
meleg kakaóm párafellegében.

S amíg pillámon ébredés után
szétdörzsöltem az álom édes mézét,
felülve lestem nagypapát sután,
mint rakja meg a kályha éhes méhét.

A napsugártól fénylő délelőtt
mégis korán fordult sötétedésnek.
Ebédre mindig volt mézes, befőtt...
S még hittem karácsony igézetének.

A lusta, hosszú délután aludt,
és álmos esték almaillatában
parányi testem nagypapába bútt,
s elszundítottam karja hajlatában.

Habár az élet elszaladt velem,
bús, téli esték szürke ég-homályán
gyerekkor hópelyhét itt benn meglelem...
S szívem visszadobban így karácsony táján.

Teljesség

A fehér a hónap tiszta nőisége,
Mária szeplőtlen angyal-szűzisége,
vászonlepedőnek zengő lebbenése,
tóban hattyúszárnyak könnyű rebbenése.
Égi-földi létnek kvintesszenciája,
minden fényre vágyó ősenergiája.
A fehér a színek boldog jegyessége,
életünk sugárzó, meghitt teljessége.

Álmaim aranyló pókháló-szövése,
zöld tavaszt virágzó lányok szökkenése,
illatárban úszó méhek őszi tánca,
forró kézszorítás karmazsin románca.
Ő a pipacs pírral lengő nyárruhája,
a nap nektárjának mézessárga árja,
a fellegtanyázó hegyek messzi kékje,
dédanyáink bíbor rubinjának ékje.

Mohos patakoknak árnyjárta ezüstje,
ősz hajnaloknak higanyszínű füstje,
októberi tájnak rőt barátcsuhája,
mézessütemények fűszeraromája.
Avarszagú esték khakiszín zekéje,
rég eltűnt karácsony gyermekkor-zenéje.
Téli éjszakáknak mélyvörös palástja,
hegedű szavának csendőrző zsarátja.